

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 32 2019, nummers 849 – 871 vrijdag 30 augustus 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Natuurbescherming.....	6
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig.....	15
Bestuursrecht overig.....	16
AVG.....	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Opvang.....	19
Openbare orde.....	19
Richtlijnen en verordeningen.....	21
Toezicht en vrijheidsontneming.....	22
Procesrecht.....	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 849

MK CRvB, 01-08-2019 (publ. 12-08-2019), 17/4053 PW-W

Awb 8:15, 8:45 lid 1

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. Het behoort tot de taak van de rechter om, indien daarvoor aanknopingspunten zijn, gedurende het vooronderzoek inlichtingen in te winnen bij een partij. De bevoegdheid daartoe is neergelegd in artikel 8:45, eerste lid, van de Awb. De i.c. gestelde vragen hebben betrekking op een in hoger beroep voorliggend geschilpunt over de voor het geschil relevante feiten. Uit het enkele feit dat deze vragen zijn gesteld, kan geen objectief gerechtvaardigde vrees voor partijdigheid of vooringenomenheid van de behandelend rechter worden afgeleid.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2662](https://ecli.nl/CRVB:2019:2662)

JnB2019, 850

MK Rechtbank Den Haag, 08-08-2019 (publ. 12-08-2019), C/09/576917 / KG RK 19-1037

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. Voor zover het wrakingsverzoek gegrond is op het aantreffen van de instructie in het dossier (die verzoekster tijdens de inzage van het dossier heeft gezien) met daarop het advies om de zaak ongegrond te verklaren, wordt opgemerkt dat een instructie een intern document is dat door de griffier is opgemaakt en ter voorbereiding dient voor de rechter. De conclusie in die voorbereiding voorafgaand aan de zitting is i.c. een voorlopige en hoeft door de rechter uiteraard niet te worden gevolgd. Dat daaruit in dit specifieke geval geen vooringenomenheid van de rechter kan worden afgeleid, geldt te meer nu is gebleken dat de rechter het advies (inhoudende dat het beroep ongegrond moet worden verklaard) niet heeft gevolgd, maar de zaak heeft heropend voor behandeling ter zitting.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8238](https://ecli.nl/RBDHA:2019:8238)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake no.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8257](https://ecli.nl/RBDHA:2019:8257).

JnB2019, 851

ABRS, 31-07-2019, 201805958/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 8:69a

Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) 107 lid 1, 108 lid 3

RELATIVITEITSVEREISTE. Ongeoorloofde staatsteun. Wijziging bestemmingsplan en verlening sloopvergunning. Niet alleen concurrenten kunnen er belang bij hebben zich voor de nationale rechter te beroepen op de

rechtstreekse werking van artikel 108, derde lid, van het VWEU, maar ook justitiabelen die worden onderworpen aan een heffing die integrerend deel uitmaakt van een steunmaatregel die in strijd met artikel 108, derde lid, van het VWEU tot uitvoer is gebracht kunnen hier belang bij hebben. Verwijzing naar het arrest van het HvJ van 13 januari 2005 ([ECLI:EU:C:2005:10](#)), punt 19. I.c. is het belang van [appellant] in zijn hoedanigheid van omwonende gelegen in het behoud van een goed woon- en leefklimaat. Hij heeft niet gesteld dat hij wordt onderworpen aan een heffing die integrerend deel uitmaakt van een steunmaatregel als bedoeld in het arrest van 13 januari 2005. Onder deze omstandigheden strekt artikel 108, derde lid, van het VWEU kennelijk niet tot bescherming van zijn belang.

[ECLI:NL:RVS:2019:2637](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 852

MK ABRS, 28-08-2019, 201806582/1/A3

burgemeester van Maastricht.

Awb 4:84

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. OVERZICHTSUITSPRAAK. SLUITEN WONING. Toetsingskader dat de Afdeling hanteert om te toetsen of de burgemeester na afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen besluiten om op basis van de door hem gehanteerde beleidsregels over te gaan tot sluiting van een woning als in de woning een handelshoeveelheid drugs wordt aangetroffen.

In de eerste plaats dient aan de hand van de ernst en omvang van de overtreding te worden beoordeeld in hoeverre sluiting van een woning noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde. Daarbij is van belang de soort en hoeveelheid drugs die in een woning zijn aangetroffen en of de aangetroffen drugs feitelijk in of vanuit de woning werden verhandeld. Verder moet de sluiting evenredig zijn. Daarvoor is van belang of de rechthebbende een verwijt van de overtreding kan worden gemaakt. Ook de gevolgen voor de bewoners (medische omstandigheden, ontbinden huurcontract, minderjarige kinderen) kunnen een rol spelen.

Gelet op het ontbreken van verwijtbaarheid bij [wederpartij] en vooral de allergieproblematiek van haar dochter, waardoor zij gebonden is aan de woning, zijn er in het voorliggende geval naar het oordeel van de Afdeling bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in

verhouding tot de met het beleid te dienen doelen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2912](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Overzichtsuitspraak woningsluitingen door burgemeester na drugsvondst") uitgebracht.

JnB2019, 853

MK CBB, 30-07-2019 (publ. 31-07-2019), 18/1095

Autoriteit Consument en Markt (hierna: ACM).

Awb 1:2 lid 1, 1:3 lid 1, 8:1

Mededingingswet (hierna: Mw) 6 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. Boetevermindering van 100%. Het ACM is niet op grond van een haar daartoe door de wetgever verleende bevoegdheid bevoegd om i.c. aan appellant een boete van € 0,- op te leggen. In voorkomende gevallen kan ACM afzien van het opleggen van een boete. Verwijzing naar de uitspraak van het CBB van 26 juni 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:215](#)).

De i.c. door het ACM ten aanzien van appellant genomen beslissing, waarbij is bepaald dat hij als feitelijke leidinggever een overtreding van de Mw heeft begaan, dat daarvoor op zichzelf een boete van € 170.000,- passend is, maar dat niettemin geen boete wordt opgelegd, is aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Appellant is als geadresseerde van dit besluit daarbij belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb en kan op grond van artikel 8:1 van de Awb daartegen beroep bij de bestuursrechter instellen.

[ECLI:NL:CBB:2019:329](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 854

MK ABRS, 28-08-2019, 201804197/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Boxmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 3 lid 4

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.10

WABO-milieu. Weigering veranderingsvergunning veehouderij omdat de geldende geurnorm wordt overschreden en niet wordt voldaan aan artikel 3, vierde lid, van de Wet geurhinder en veehouderij. Voor het oordeel dat bij de toepassing van artikel 3 vierde lid, van de Wgv moet worden uitgegaan van de ingevolge artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit gemelde dierbezetting, omdat de veehouderij zonder de gevraagde verandering onder de algemene regels van

het Activiteitenbesluit valt, bestaat geen grond. Het doen van een melding in de zin van artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit betekent niet dat hetgeen is gemeld ook is toegestaan. Een melding is in zoverre niet vergelijkbaar met een vergunning.

[ECLI:NL:RVS:2019:2887](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 19-07-2019 (publ. 26-08-2019), AWB 17/2110 en 17/2192 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:3258](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-08-2019, SHE 19/504 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:4831](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-08-2019, SHE 18/1693 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:4832](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder kopje "Natuurbescherming", JnB2019, 856);
- ABRS, 07-08-2019, 201805898/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:2717](#));
- MK ABRS, 21-08-2019, 201900881/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:2829](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-07-2019 (publ. 15-08-2019), SHE 18/1805 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:4333](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 855

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-08-2019, SHE 19/899

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Natuurbeschermingswet 1998

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 2.7 lid 2, 5.4, 9.4 lid 1

Habitatrichtlijn 6 lid 2 en 3

NATUURBESCHERMING. PAS. Afwijzing verzoek om intrekking afgegeven verklaring van geen bedenkingen (vvgb) en natuurvergunning.

- Intrekking VVGB. Noch de Wnb, noch de Wabo verschaft verweerder de bevoegdheid een vvgb (zelfstandig) in te trekken. Eisers kunnen verweerder niet verzoeken iets te doen waartoe verweerder niet bevoegd is.

- Intrekking natuurvergunning. Beoordelingskader. Verweerder is bevoegd, maar niet verplicht om een vergunning in te trekken op basis van artikel 5.4, eerste lid, van de Wnb, als de daarin genoemde omstandigheden zich voordoen.

Verweerder heeft bij de toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn enige beoordelingsruimte, zolang gewaarborgd is dat er geen verslechtering of verstoring plaatsvindt. Verweerder mag kiezen welke maatregelen worden getroffen, maar deze maatregelen moeten zonder uitstel worden uitgevoerd als verslechtingen of verstoringen met significante gevolgen dreigen. Deze beoordelingsruimte wordt begrensd door de Europese en nationale rechtspraak. Verwijzing naar de arresten van het HvJ van 14 januari 2016 ([ECLI:EU:C:2016:10](#)), van 7 november 2018 ([ECLI:EU:C:2018:882](#)) en de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)) voor de toe te passen criteria.

Besluit waarbij verweerder het verzoek van eisers tot het intrekken van de afgegeven verklaring van geen bedenkingen (vvgb) en de op 19 december 2013 aan vergunninghoudster verleende vergunning op basis van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: de natuurvergunning) voor de activiteiten op de projectlocatie heeft afgewezen. [...]

Beoordeling van het verzoek om intrekking van de vvgb

4.3 [...] Het is juist dat noch de Wnb, noch de Wabo verweerder de bevoegdheid verschaft een vvgb (zelfstandig) in te trekken. Eisers kunnen verweerder niet verzoeken iets te doen waartoe verweerder niet bevoegd is. Dan vragen eisers verweerder iets dat op voorhand onmogelijk is. Daar hebben eisers geen belang bij en daarom is hun verzoek geen aanvraag. De rechtbank maakt in dit verband de vergelijking met de aanvraag voor een omgevingsvergunning voor bouwen van een bouwwerk waarvan aannemelijk is dat het niet kan worden gebouwd (zie de uitspraak van de Afdeling van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:198](#)). Evenals in die zaak is de reactie op dit verzoek geen besluit en verweerder heeft het hiertegen gerichte bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Het beoordelingskader van het verzoek om intrekking van de natuurvergunning.

5. De natuurvergunning geldt na de inwerkingtreding van de Wnb als een vergunning op basis van artikel 2.7, tweede lid van de Wnb (zie artikel 9.4, eerste lid, van de Wnb). [...]

7.2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bevoegd is, maar niet verplicht is om een vergunning in te trekken op basis van artikel 5.4, eerste lid, van de Wnb, als de daarin genoemde omstandigheden zich voordoen. Verweerder zal moeten motiveren of deze omstandigheden zich voordoen en, als dat het geval is, of dit aanleiding is om gebruik te maken van zijn bevoegdheid tot intrekking. Verweerdens motivering en de reactie daarop van eisers zullen verderop in deze uitspraak worden besproken.

7.3 Kan artikel 6.2 van de Habitatrichtlijn verweerder verplichten om verleende vergunningen in te trekken en bestaande rechten niet te respecteren?

Artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn bepaalt dat Nederland (en de andere EU staten) passende maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor deze zones zijn aangewezen, voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn, een significant effect zouden kunnen hebben. Als een activiteit een dergelijk effect zou kunnen hebben, heeft verweerder, gelet op de dwingende formulering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn, geen keuze. Dan moet hij verleende vergunningen

intrekken. Dit is ook geregeld in artikel 5.4, tweede lid van de Wnb. Er is in dat geval geen ruimte voor een afweging tussen de belangen van het betrokken Natura 2000-gebied en de belangen van vergunninghoudster.

7.4 Dat neemt echter niet weg dat verweerder bij de toepassing van artikel 6.2 van de Habitatrichtlijn enige beoordelingsruimte heeft, zolang gewaarborgd is dat er geen verslechtering of verstoring plaatsvindt. Verweerder mag kiezen welke maatregelen worden getroffen, maar deze maatregelen moeten zonder uitstel worden uitgevoerd als verslechtering of verstoringen met significante gevolgen dreigen. Deze beoordelingsruimte wordt begrensd door de Europese en nationale rechtspraak.

De rechtbank leidt uit de arrest van het HvJ van 14 januari 2016 ([ECLI:EU:C:2016:10](#), Grüne Liga, Sachsen), het arrest van het HvJ van 7 november 2018

([ECLI:EU:C:2018:882](#), het PAS-arrest) en de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), verder de PAS-vergunningenuitspraak) de volgende criteria af:

- Van belang is of voor (het vergunnen van) een project een passende beoordeling is verricht volgens de eisen van artikel 6.3 van de Habitatrichtlijn. Als zonder de uitvoering van het vergunde project al sprake is van een verslechtering of verstoring van de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000 gebied, kan intrekking van reeds verleende vergunningen een passende maatregel zijn, die zonder uitstel moet worden genomen, tenzij de verslechtering of verstoring op andere wijze kan worden voorkomen` (overweging 38-45 van het arrest van het HvJ van 14 januari 2016).
- Het project zelf mag alleen worden uitgevoerd, als is gegarandeerd dat deze uitvoering niet leidt tot een verstoring die significante gevolgen kan hebben voor de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied. Garanderen wil zeggen dat de waarschijnlijkheid of het gevaar van de verstoring kan worden uitgesloten. Met andere woorden: het is niet gegarandeerd als de waarschijnlijkheid of het gevaar van zo'n verstoring niet kan worden uitgesloten (overweging 85 van het PAS arrest).
- Als het niet is gegarandeerd, dan moet onderzoek worden verricht naar de gevolgen van de uitvoering van het project voor de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied. De nationale rechter kan zelfs bepalen dat als passende maatregel ingevolge artikel 6.2 van de Habitatrichtlijn een passende beoordeling als bedoeld in artikel 6.3 van de Habitatrichtlijn moet worden verricht (overweging 45 van het HvJ-arrest van 14 januari 2016). Als op grond van deze passende beoordeling niet kan worden verzekerd dat de natuurlijke kenmerken niet worden aangetast, kan vergunningverlening alleen plaatsvinden met toepassing van art. 6, lid 4, HRL.
- De kritische depositiewaarde is geen absolute grenswaarde voor het bepalen van de gunstige staat van instandhouding van stikstofgevoelige habitattypen. De mate en duur van de overschrijding van de kritische depositiewaarde zijn wel belangrijke indicatoren of passende maatregelen noodzakelijk zijn voor het behoud en het voorkomen van verslechtering van de stikstofgevoelige natuurwaarden. Maatregelen in gebieden die liggen in categorie 1b (gebieden waar de maatregelen in kader van het PAS primair zijn gericht op het voorkomen van verslechtering van natuurwaarden) zijn al snel noodzakelijke maatregelen als bedoeld in artikel 6.1 en 6.2 van de Habitatrichtlijn. (overweging 14.5 van de PAS-vergunningenuitspraak).

7.5 Verweerder had daarom niet uitsluitend moeten kijken naar de vraag of omstandigheden van na de vergunningverlening zouden kunnen noodzaken tot intrekking, maar had de volgende vragen moeten beantwoorden:

- Heeft bij de verlening van de natuurvergunning een passende beoordeling als bedoeld in artikel 6.3 van de Habitatrictlijn plaatsgevonden?
- Is in het Natura 2000- gebied sprake van een proces van verslechtering of verstoring gaande met significante gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen en leidt de uitvoering van het project zelf tot een verdere verslechtering of verstoring met significante gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen?
- Kunnen deze verslechteringen/of verstoring worden voorkomen door andere passende maatregelen, ondanks de uitvoering van het project?
- Als de laatste vraag negatief moet worden beantwoord, dan zal verweerder zonder uitstel moeten overgaan tot intrekking van de natuurvergunning, tenzij uit een nieuwe passende beoordeling blijkt dat uitvoering van het project al dan niet met toepassing van art. 6, lid 4, van de Habitatrictlijn toch mogelijk is.

7.6 Verweerder moet bij het beantwoorden van deze vragen rekening houden met de mate waarin de activiteit waarvoor vergunning is verleend is uitgevoerd of is gestart en het tijdstip waarop de vergunning is verleend. Naar mate er meer tijd is verstreken, kan zich sneller een situatie voordoen waarin de vergunning ingetrokken behoort te worden. Ten aanzien van een activiteit die nog niet is uitgevoerd of gestart zal eerder een situatie kunnen ontstaan dat intrekking van de vergunning kan worden beschouwd als een passende maatregel. Het zou vreemd zijn als verweerder een vergunning verleent met een passende beoordeling als bedoeld in artikel 6.3 van de Habitatrictlijn en zich de volgende dag zou moeten afvragen of deze vergunning moet worden ingetrokken met artikel 6.2 van de Habitatrictlijn. Hoe ouder de een passende beoordeling des te groter het risico dat deze passende beoordeling niet langer voldoende is.

7.7 Verweerder heeft dit beoordelingskader onvoldoende onderkend en het bestreden besluit bevat daardoor een onvolledige afweging. Aan de hand van bovenstaande vragen zal de rechtbank beoordelen of verweerder had moeten overgaan tot intrekking van de natuurvergunning als passende maatregel als bedoeld in artikel 6.2 van de Habitatrictlijn. [...]

11.7 De rechtbank concludeert het volgende:

- De beoordeling van de gevolgen van de stikstofdepositie op het nabijgelegen Natura 2000-gebied in de natuurvergunning voldoet niet aan de eisen van artikel 6.3, derde lid, van de Habitatrictlijn.
- Uitvoering van het project kan leiden tot significant negatieve gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen van de Kampina.
- Verweerder heeft niet voldoende onderbouwd dat deze gevolgen kunnen worden opgevangen door andere passende maatregelen.

Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit met een individuele passende beoordeling had moeten aantonen dat uitvoering van het project toch mogelijk is. De PAS-gebiedsanalyse kan niet als passende beoordeling dienen. Verweerder heeft het verzoek van eisers om intrekking van de

natuurvergunning op basis van artikel 5.4, tweede lid van de Wnb verkeerd beoordeeld. Het bestreden besluit is onvoldoende gemotiveerd. Deze beroepsgrond slaagt.

Moet verweerder de natuurvergunning intrekken op basis van artikel 5.4, eerste lid van de Wnb?

12. Hierna worden beroepsgronden van eisers behandeld die betrekking hebben op de weigering van verweerder om gebruik te maken van zijn bevoegdheid op basis van artikel 5.4, eerste lid van de Wnb. De rechtbank benadrukt dat het eventueel bestaan van een bevoegdheid op basis van artikel 5.4, eerste lid, van de Wnb niet meteen wil zeggen dat verweerder de natuurvergunning moet intrekken. Bij het gebruik van deze bevoegdheid zal verweerder een belangenafweging moeten maken. [...]

14.4 De rechtbank concludeert dat verweerder niet goed in kaart heeft gebracht of in de natuurvergunning wel is uitgegaan van de juiste stikstofemissies. Dat heeft tot gevolg dat de belangenafweging berust op een onvoldoende onderbouwing. Deze beroepsgrond slaagt.

Conclusie

15. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het verzoek van eisers om intrekking van de natuurvergunning op basis van artikel 5.4, tweede lid van de Wnb verkeerd heeft beoordeeld. Daarnaast heeft verweerder niet goed in kaart gebracht of in de natuurvergunning wel is uitgegaan van de juiste stikstofemissies en is de vereiste belangenafweging op basis van artikel 5.4, eerste lid van de Wnb gebrekkig. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4830](https://ecli.nl/RBOBR:2019:4830)

JnB2019, 856

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-08-2019, SHE 18/1693 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Oirschot, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e **NATUURBESCHERMING. PAS. Verlening omgevingsvergunning milieu en natuur. Het college van gs van Noord-Brabant hebben een verklaring van geen bedenkingen (vvgb) afgegeven met toepassing van het PAS. Gelet op de uitspraak van de ABRS van 29 mei 2019 over de PAS ([ECLI:NL:RVS:2019:1603](https://ecli.nl/RVS:2019:1603)) kan de vvgb niet in stand blijven. In de bereidheid van vergunninghoudster om 30 of meer vleesvarkens minder te houden wordt geen aanleiding gezien om zelf in de zaak te voorzien en vergunning te weigeren voor 30 vleesvarkens. Al zou er geen sprake zijn van een toename van stikstofdepositie, de vvgb is niet gebaseerd op een individuele passende beoordeling maar op de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Gelet op overweging 32.6 van voormelde uitspraak van 29 mei 2019 kan met een verwijzing naar deze algemene passende beoordeling geen vvgb worden verleend. Bovendien is er genoeg reden voor twijfel over het uitblijven van een toename van stikstofdepositie.**

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4832](https://ecli.nl/RBOBR:2019:4832)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake no. [ECLI:NL:RBOBR:2019:4831](https://ecli.nl/RBOBR:2019:4831).

Overige jurisprudentie PAS:

- Rechtbank Limburg, 19-08-2019 (publ. 20-08-2019), AWB/ROE 17/2197 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:7476](https://ecli.nl/RBLIM:2019:7476)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 857

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-07-2019 (publ. 27-08-2019), UTR 18/2960 e.v.

dagelijks bestuur van het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden, verweerder.
Waterwet 5.4 lid 2

WATERWET. Vaststellen projectplan. Verweerder is i.c. niet gehouden om in het projectplan tot op perceelniveau te beschrijven wat de nadelige gevolgen zijn van de uitvoering van het project. Uit de MvT (TK 2006-2007, 30818, nr. 3, p. 103) bij artikel 5.4, tweede lid, van de Waterwet volgt dat er bewust voor is gekozen om de vereiste omschrijving van de nadelige gevolgen van een projectplan niet verder te specificeren. De omschrijving van de nadelige gevolgen in een projectplan laat daarmee ruimte voor een invulling door verweerder. Bovendien volgt uit de MvT dat in het projectplan moet worden beschreven hoe het plan zich verhoudt tot de geldende bestemmingsplannen. Ook hierin worden er geen aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de nadelige gevolgen van het project tot op perceelniveau moeten worden vastgelegd.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:3571](https://ecli.nl/RBMNE:2019:3571)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 21-08-2019, 201809215/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:2793](https://ecli.nl/RVS:2019:2793));

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 858

MK CRvB, 21-08-2019 (publ. 27-08-2019), 17/1493 ZW

Raad van bestuur van het Uww.

ZW 44

ZIEKTEWET. MAATSTAF ARBEID. VERVALLEN VAN ARTIKEL 44 ZW PER 1 JANUARI 2011. De overwegingen van de wetgever zijn voor de Raad aanleiding om niet langer vast te houden aan zijn rechtspraak dat ongeschiktheid bij indiensttreding met zich brengt dat het laatstelijk voor uitval verrichte – ongeschikte – werk niet als maatstaf arbeid in de zin van de ZW kan gelden. Bij

dit gewijzigde inzicht van de wetgever past niet dat de voor de uitval door een verzekerde feitelijk verrichte arbeid niet langer als maatstaf geldt voor de vaststelling van diens ZW-aanspraken, indien na die uitval – dus achteraf – wordt vastgesteld dat bij indiensttreding al sprake was van ongeschiktheid voor de aanvaarde arbeid.

Het Uvw heeft vastgesteld dat appellant per 16 november 2015 geen recht meer heeft op ziekengeld.

Raad: 4.1. Partijen houdt verdeeld de vraag wat op de datum in geding (16 november 2015) voor appellant als maatstaf arbeid in het kader van de ZW heeft te gelden.

[...]

4.5. Namens appellant is aangevoerd dat er aanleiding is om niet langer vast te houden aan deze in de rechtspraak gemaakte uitzondering op de hoofdregel, gelet op de overwegingen van de wetgever bij het laten vervallen van artikel 44 van de ZW per 1 januari 2011.

4.6. Op grond van artikel 44, eerste lid, onder a, van de ZW was het Uvw bevoegd de uitkering van ziekengeld geheel of gedeeltelijk, tijdelijk of blijvend te weigeren, indien de ongeschiktheid tot werken wegens ziekte, anders dan wegens zwangerschap of bevalling, bestond op het tijdstip dat de verzekering een aanvang nam. Artikel 44, eerste lid, onder b, van de ZW gaf dezelfde bevoegdheid indien de ongeschiktheid tot werken was ingetreden binnen een half jaar na het tijdstip waarop de verzekering een aanvang nam, terwijl de gezondheidstoestand van de betrokkene ten tijde van de aanvang van zijn verzekering de ongeschiktheid tot werken binnen een half jaar kennelijk moest doen verwachten.

4.7. Aan het vervallen van artikel 44 ZW en de daarmee vergelijkbare bepalingen in de andere arbeidsongeschiktheidswetten liggen blijkens de Memorie van Toelichting bij de Wet van 23 december 2010 tot wijziging van verschillende wetten in verband met harmonisatie en vereenvoudiging van deze wetten ten behoeve van de uitvoering van die wetten door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Wet harmonisatie en vereenvoudiging socialezekerheidswetgeving, Stb. 2010, 867 en 868) de volgende overwegingen van de wetgever ten grondslag:

‘Voornoemde regeling is zeer moeilijk uit te voeren. De verzekeringsarts van het UWV moet immers achteraf vaststellen of de betrokkene arbeidsongeschikt was bij aanvang van de verzekering dan wel dat zijn gezondheidstoestand toen zodanig was dat het (kennelijk) te verwachten was dat hij binnen een half jaar arbeidsongeschikt zou worden. In het geval van de Wet WIA moet de verzekeringsarts zelfs vaststellen hoe de gezondheidstoestand van de betrokkene meer dan twee jaar geleden was.

(...)

Het voorstel is om voornoemde regelingen over (gedeeltelijke of volledige) arbeidsongeschiktheid bij aanvang van de verzekering te schrappen. Dat heeft – behalve het zeer moeilijk uitvoerbaar zijn van die regelingen – de volgende redenen. Een eerste argument betreft het uitgangspunt van het huidige beleid dat de nadruk moet worden gelegd op iemands mogelijkheden en niet op diens onmogelijkheden. Tegenwoordig wordt ervan uitgegaan dat vrijwel iedereen in staat is om arbeid te verrichten, ook al heeft iemand (ernstige) beperkingen. De werkgever mag, enkele uitzonderingen

daargelaten, overigens ook geen aanstellingskeuringen (laten) verrichten. Daarmee valt niet te verenigen dat iemand van de verzekering wordt uitgesloten, omdat hij medisch ongeschikt zou zijn voor die arbeid.

Een tweede argument dat daarmee samenhangt betreft de rechtszekerheid van de werknemer. Degene die een dienstbetrekking aanvaardt, mag ervan uitgaan dat hij verzekerd is voor de werknemersverzekeringen. Deze schrijven immers voor dat een werknemer «automatisch» (van rechtswege) verzekerd is tegen de risico's van onder meer arbeidsongeschiktheid. Daarom mag het UWV geen toelatingskeuringen verrichten. Bovendien worden premies afgedragen voor de werknemersverzekeringen vanaf de dag dat iemand loon ontvangt vanwege de geleverde arbeidsprestatie. Een werknemer zal zich daarom ook niet privaat verzekeren. Met dit alles verdraagt het zich niet dat het UWV later vaststelt dat iemand geen recht heeft op een (volledige) uitkering, omdat hij arbeidsongeschikt was bij aanvang van de dienstbetrekking.

Het schrappen van de regeling heeft voordelen voor alle betrokken partijen. Het UWV hoeft bij de aanvraag van een uitkering niet meer te beoordelen of de betrokkene arbeidsongeschikt was bij aanvang van de verzekering. Werknemers weten bij aanvaarding van een dienstbetrekking dat zij verzekerd zijn voor de werknemersverzekeringen. En werkgevers betalen geen premie meer voor een werknemer, terwijl later blijkt dat deze toch geen rechten kan ontleen aan de ZW en Wet WIA omdat hij arbeidsongeschikt was bij aanvang van de verzekering' (Kamerstukken II 2009-2010, 32 421, nr. 3, p. 7).

4.8. Bovenstaande overwegingen van de wetgever zijn voor de Raad aanleiding om niet langer vast te houden aan zijn rechtspraak dat ongeschiktheid bij indiensttreding met zich brengt dat het laatstelijk voor uitval verrichte – ongeschikte – werk niet als maatstaf arbeid in de zin van de ZW kan gelden. Hoewel specifiek betrekking hebbend op de destijds in artikel 44 van de ZW neergelegde bevoegdheid tot het weigeren van ziekingeld wegens bij aanvang verzekering reeds bestaande of te verwachten ongeschiktheid tot werken, geven de onder 4.7. opgenomen overwegingen van de wetgever uitdrukking aan een veranderde opvatting, waarbij in het kader van werkaanvaarding de nadruk dient te liggen op iemands mogelijkheden tot werken en waarbij een werknemer er uit een oogpunt van rechtszekerheid bij indiensttreding vanuit mag gaan dat het risico van ongeschiktheid voor de aanvaarde arbeid in het kader van de ZW is verzekerd. Bij dit gewijzigde inzicht van de wetgever past niet dat de voor de uitval door een verzekerde feitelijk verrichte arbeid niet langer als maatstaf geldt voor de vaststelling van diens ZW-aanspraken, indien na die uitval – dus achteraf – wordt vastgesteld dat bij indiensttreding al sprake was van ongeschiktheid voor de aanvaarde arbeid.

5. Overweging 4.8 leidt tot de conclusie dat het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:2785](https://ecli.nl/crvb/2019/2785)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 859

MK CRvB, 28-08-2019, 18/3416 AOW e.v.

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EEG) 1408/71 Vo 1408/71

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004)

Verordening (EG) 987/2009 (Vo 987/2009)

Verdrag betreffende de sociale zekerheid van Rijnvarenden (Trb. 1981, 43;
Rijnvarendenverdrag)

Rijnvarendenovereenkomst (Stcrt. nr. 3397 van 25 februari 2011, als gerectificeerd in
Stcrt. nr. 3397 van 7 maart 2011)

RIJNVARENDEN. De Raad is van oordeel dat de Svb een aantal EU-rechtelijke procedurevoorschriften niet in acht heeft genomen. De Svb dient samen met buitenlandse socialezekerheidsorganen dubbele premieheffing over het inkomen van deze werknemers vóóraf te voorkomen. De Svb dient nieuwe besluiten te nemen.

Raad: "[...] 11.5.2. Voor zover de toepasselijke socialezekerheidswetgeving moet worden vastgesteld aan de hand van Vo 883/2004 en Vo 987/2009 en de Rijnvarendenovereenkomst, zal de Svb alsnog, verifieerbaar, ten volle uitvoering moeten geven aan de procedurevoorschriften die zijn opgenomen in artikel 6 van Vo 987/2009, artikel 16 van Vo 987/2009 en het Besluit A1. Dit betekent dat de Svb de op betrokkenen toepasselijke socialezekerheidswetgeving opnieuw, en dit keer uitdrukkelijk voorlopig, vast moet stellen en deze voorlopige vaststellingen ter kennis moet brengen van de aangewezen organen van alle betrokken landen met de mededeling dat zij binnen twee maanden bezwaar kunnen maken.

11.5.3. Voor zover het Cypriotische orgaan eerder dan de Svb E101/A1-verklaringen heeft afgegeven, heeft de Svb toegezegd over de tijdvakken waarop die verklaringen betrekking hebben alsnog de Cypriotische socialezekerheidswetgeving van toepassing te zullen verklaren.

11.5.4. Voor zover definitief komt vast te staan dat ten onrechte op Cyprus premies zijn afgedragen en niet in Nederland, is het aan de Svb om stappen zetten om te bewerkstelligen dat deze premies door het Cypriotische orgaan worden afgedragen en verrekend met de in Nederland verschuldigde premies. Als de Svb nalaat om deze stappen te zetten, en dubbele heffingen aantoonbaar hebben plaatsgevonden, kan dit worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die moet worden meegewogen bij de beoordeling van het verzoek van betrokkene om mee te werken aan een regularisatieovereenkomst over het betrokken tijdvak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 22 november 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3821](#)). [...]"

[ECLI:NL:CRVB:2019:2817](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 860

MK CRvB, 22-08-2019, 18/1226 WMO2015, 18/2409 WMO2015

college van burgemeester en wethouders van Almelo, appelland.

Wmo 2015 2.3.6

WMO 2015. PGB. Pgb terecht geweigerd. Appelland heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat betrokkene met hulp van [Z.] niet voldoende in staat is te achten de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde manier uit te voeren.

Appelland heeft mogen meewegen dat de zakelijke relatie die [Z.] heeft met de zorgaanbieder van betrokkene het met voldoende afstand en kritisch vervullen van de beheerstaken zodanig kan beïnvloeden, dat geen sprake meer is van een verantwoorde uitvoering van die taken.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2803](https://ecli.nl/crvb/2019/2803)

JnB2019, 861

MK CRvB, 31-07-2019 (publ. 23-08-2019), 17/5542 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:88 lid 1 aanhef en onder a

Wmo 2015

WMO 2015. Het college is gehouden aan appellandte de schade te vergoeden die zij door het onrechtmatige besluit van het college van 23 februari 2016 heeft geleden. Deze schade betreft de kosten van de ho(s)telovernachtingen in de periode van 1 april 2016 tot de datum van het bestreden besluit, 11 mei 2016.

Raad: 4.2. Tussen partijen is enkel in geschil of het college de door appellandte geleden schade, bestaande uit de gemaakte kosten van de ho(s)telovernachtingen, aan haar dient te vergoeden. Het geschil spitst zich daarbij toe op de vraag of appellandte schadebeperkend had kunnen handelen.

4.3. Maatschappelijk werker [X.] heeft bij e-mail van 2 oktober 2017 bericht dat hij appellandte heeft begeleid en dat meerdere verzoeken van zijn kant om appellandte ergens in de nachtopvang te plaatsen zijn afgewezen omdat zij niet binnen de doelgroep viel om voor dergelijke opvang in aanmerking te komen en er geen plaats was. Ter zitting van de Raad heeft appellandte (nogmaals) toegelicht dat haar bij een verzoek om een plek in de nachtopvang meegedeeld werd dat zij zich eerst moest melden bij een screeningsbalie en dat haar verzoek daar zou worden afgewezen. De gemachtigde van het college heeft meegedeeld niet te twifelen aan de juistheid van deze toelichting van appellandte. Anders dan de rechtbank is de Raad daarom van oordeel dat van appellandte niet redelijkerwijs kon worden verlangd dat zij haar schade zou beperken door met ingang van 1 april 2016 gebruik te maken van de nachtopvang.

4.4. Het voorgaande betekent dat het college gehouden is aan appellandte de schade te vergoeden die zij door het onrechtmatige besluit van het college van 23 februari 2016 heeft geleden. Deze schade betreft de kosten van de ho(s)telovernachtingen in de periode van 1 april 2016 tot de datum van het bestreden besluit, 11 mei 2016. Dit

betreft gelet op de door het college niet betwiste door appellante opgemaakte kostenstaat in totaal een bedrag van € 1.194,81.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2781](https://ecli.nl/crvb/2019/2781)

JnB2019, 862

MK CRvB, 22-08-2019, 17/74 ZVW-P

CAK

VWEU 56

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 24

Richtlijn 2011/24/EU (Patiëntenrichtlijn)

PREJUDICIËLE VRAGEN. PATIËNTERICHTLIJN. VRIJ VERKEER VAN DIENSTEN.

1. Moet Richtlijn 2011/24/EU aldus worden uitgelegd dat personen bedoeld in artikel 24 van Verordening (EG) nr. 883/2004, die in het woonland voor rekening van Nederland verstrekkingen ontvangen, maar die in Nederland niet verzekerd zijn krachtens de wettelijke ziektekostenverzekeringen, zich rechtstreeks kunnen beroepen op die richtlijn voor het toekennen van vergoeding van kosten van verleende zorg?

Zo nee,

2. Volgt uit artikel 56 van het VWEU dat in een geval als het onderhavige het niet toekennen van een vergoeding voor in een andere lidstaat dan het woon- of pensioenland verleende zorg, een ongerechtvaardigde belemmering vormt voor het vrij verkeer van diensten?

[ECLI:NL:CRVB:2019:2782](https://ecli.nl/crvb/2019/2782)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2019, 863

Rechtbank Amsterdam, 13-06-2019 (publ. 07-08-2019), AMS 18/5554

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, thans de minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 onder 1 en 2, 15 lid 1

AVG. Afwijzing verzoek om kopie beoordelingsminuut. Nu het eiseres uitsluitend om die beoordeling als zodanig is te doen en niet om de daarin opgenomen persoonsgegevens, is verweerder niet gehouden aan eiseres een kopie van de beoordelingsminuut te verstrekken.

Besluit waarbij verweerder het verzoek van eiseres om een kopie van de beoordelingsminuut van haar - ingewilligde - asielaanvraag in zoverre heeft toegewezen dat daarvan een samenvatting is opgenomen in het primaire besluit. [...]

3. Eiseres voert in beroep aan dat de samenvatting die verweerder heeft gegeven van de beoordelingsminuut, onvoldoende inzichtelijk is om in de nareisprocedure van haar echtgenoot goed verweer te kunnen voeren. [...]

8. De rechtbank is van oordeel dat onderhavig verzoek om verstrekking van een kopie van de beoordelingsminuut moet worden gezien als een verzoek op grond van de AVG. [...]

12. De rechtbank stelt vast dat eiseres met haar verzoek niet beoogt inzage te verkrijgen in de in de beoordelingsminuut opgenomen haar betreffende persoonsgegevens en de verwerking daarvan, maar in de door een ambtenaar van verweerder opgestelde geloofwaardigheidsbeoordeling als zodanig van de elementen uit het asielrelaas. In haar hierboven genoemde uitspraken van 24 december 2014 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2014:4626](#) en [ECLI:NL:RVS:2014:4631](#)] heeft de Afdeling - na de beantwoording van de door haar gestelde prejudiciële vragen door het HvJ van de Europese Unie - overwogen dat de in een minuut neergelegde juridische analyse, waarin de gronden worden uiteengezet die de beslismedewerker heeft betrokken bij de totstandkoming van het ontwerpbesluit dat hij moet opstellen in het kader van de procedure die voorafgaat aan de vaststelling van een besluit over de aanvraag, als zodanig niet als persoonsgegeven kan worden gekwalificeerd. In zoverre valt die juridische analyse niet onder het bereik van de Wet bescherming persoonsgegevens. Naar het oordeel van de rechtbank geldt dit evenzeer in het kader van de thans geldende AVG ten aanzien van een door een ambtenaar van verweerder opgestelde geloofwaardigheidsbeoordeling van de elementen uit het asielrelaas. Die beoordeling als zodanig kan niet worden aangemerkt als een persoonsgegeven als bedoeld in de AVG. Nu het eiseres uitsluitend om die beoordeling als zodanig is te doen en niet om de daarin opgenomen persoonsgegevens, is verweerder niet gehouden aan eiseres een kopie van de beoordelingsminuut te verstrekken. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 864

MK ABRS, 23-08-2019, 201803186/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. In gevallen waarin een meerderjarig kind noodgedwongen zelfstandig woont, zal deze contra-indicatie op zichzelf niet leiden tot de conclusie dat het kind niet langer tot het gezin behoort.

7.1 De staatssecretaris betwist in hoger beroep niet langer dat de vreemdeling noodgedwongen uit het gezin is vertrokken. Zoals de staatssecretaris heeft toegelicht in zijn schriftelijke uiteenzetting, zal in gevallen waarin een meerderjarig kind noodgedwongen zelfstandig woont, deze contra-indicatie op zichzelf niet leiden tot de

conclusie dat het kind niet langer tot het gezin behoort. De Afdeling acht het beleid van de staatssecretaris dat hij in deze gevallen onderzoekt of zich overige contra-indicaties voordoen, niet onredelijk.

7.2. Voor zover de staatssecretaris zich in zijn schriftelijke uiteenzetting op het standpunt heeft gesteld dat het zelfstandig wonen en werken berustten op een eigen keuze van de vreemdeling, kan hij daarin niet worden gevolgd. Dit is immers een direct gevolg van het gedwongen vertrek uit het gezin. Voor zover de staatssecretaris daarbij van belang heeft geacht dat de vreemdeling daarmee blijkt heeft gegeven van volwassen gedrag, heeft hij daarmee een onjuiste maatstaf gehanteerd. De staatssecretaris heeft immers zelf toegelicht dat hij onderzoekt of het meerderjarige kind zich zelfstandig en moeiteloos heeft kunnen handhaven.

Dat de vreemdeling zich staande heeft weten te houden nadat hij gedwongen het gezin heeft verlaten, betekent niet dat de vreemdeling zich ook zelfstandig en moeiteloos heeft kunnen handhaven. Voor die vaststelling is onvoldoende dat de vreemdeling gedurende een periode van een jaar in een supermarkt heeft gewerkt. Daarbij is niet in geschil dat de vreemdeling na aankomst in Libanon eerst bij zijn neven is gaan wonen en na een aantal maanden bij zijn oom is gaan wonen en door hem wordt onderhouden. De vreemdeling is dus na een korte periode teruggevallen op zijn oom. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdeling zich zelfstandig en moeiteloos heeft kunnen handhaven ondeugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:](#)

JnB2019, 865

MK ABRS, 28-08-2019, 201805843/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De rechtbank heeft de overweging ten onrechte doen steunen op de conclusie van een Advocaat-Generaal. Immers, een conclusie van een Advocaat-Generaal geeft voorlichting aan het Hof van Justitie en bindt het Hof niet.

In de eerste grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank onder verwijzing naar de conclusie van Advocaat-Generaal Mengozzi (hierna: A-G Mengozzi) in de zaak Alheto, [ECLI:EU:C:2018:327](#), ten onrechte heeft overwogen dat haar ter zitting verrichte onderzoek verder gaat dan wat in de beroepsgronden expliciet naar voren is gebracht. Dit omdat zij niet alleen bevoegd, maar ook gehouden is een volledig en ex-nunc onderzoek te doen, als de vraag voorligt of de vreemdeling slachtoffer is geworden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en hierdoor bij terugkeer heeft te vrezen voor wederom een schending, aldus de rechtbank.

1.1. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank deze overweging ten onrechte heeft doen steunen op de conclusie van A-G Mengozzi. Immers, een conclusie van een Advocaat-Generaal geeft voorlichting aan het Hof van Justitie en bindt het Hof niet.

[ECLI:NL:RVS:2019:2964](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 866

MK ABRs, 28-08-2019, 201900075/1/V1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Bed-, Bad- en Broodvoorziening

OPVANG. BBB-voorziening. Procesbelang bij gestelde aanspraak op gedeerd leefgeld.

3. De rechtbank heeft overwogen dat op grond van de zitting en de nadien bij partijen ingewonnen schriftelijke informatie vast is komen te staan dat het college de vreemdeling op basis van een GGD-indicatie met ingang van 13 september 2018 24-uursopvang in de BBB-voorziening aanbiedt en dat de vreemdeling ervoor heeft gekozen een uitkering van € 450,00 per maand in de vorm van leefgeld te ontvangen. Dit brengt naar het oordeel van de rechtbank mee dat de vreemdeling met zijn beroep niet in een materieel gunstiger positie kan komen. Daarom heeft de vreemdeling geen belang meer bij zijn beroep en wordt het beroep niet-ontvankelijk verklaard, aldus de rechtbank. [...] 4.1 [...] De Afdeling volgt het standpunt van het college ter zitting bij de rechtbank dat het bieden van onderdak niet met terugwerkende kracht kan gebeuren. Dit laat echter de gestelde aanspraak van de vreemdeling op gedeerd leefgeld onverlet. Omdat die aanspraak afhankelijk is van de GGD-indicatie over de medische kwetsbaarheid van de vreemdeling en die beoordeling retrospectief kan plaatsvinden, heeft de rechtbank niet onderkend dat hij een actueel belang heeft bij de retrospectieve vaststelling van die indicatie.

[ECLI:NL:RVS:2019:2965](https://ecli.nl/RVS:2019:2965)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2019, 867

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-08-2019, AWB 19/2013

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 12 lid 1, 62a

Vb 2000 2.9

OPENBARE ORDE. Aan de vreemdeling (geen gemeenschapsonderdaan) is het bevel gegeven tot onmiddellijke vertrek naar Italië omdat hij verdacht wordt van een misdrijf en daardoor een gevaar oplevert voor de openbare orde. Voor de vraag of als gevolg van deze verdenking inderdaad sprake is van een gevaar voor de openbare orde waardoor het rechtmatige verblijf van de vreemdeling in Nederland in de vrije termijn is beëindigd, hoeft niet de 'zware' Unierechtelijke uitleg van het criterium 'gevaar voor de openbare orde' te worden gevolgd. De verdenking van het plegen van een misdrijf is daarom in beginsel voldoende. Die verdenking moet echter wel voldoende worden gemotiveerd. Het enkele feit dat de vreemdeling als verdachte is aangehouden, is daarvoor onvoldoende.

10. De rechtbank overweegt vervolgens dat met onder andere artikel 62a van de Vw 2000 weliswaar de Terugkeerrichtlijn is geïmplementeerd, maar dat dit niet per definitie betekent dat in dit geval de 'zware' Unierechtelijke uitleg van het openbare orde-criterium van toepassing is. Het gaat in deze zaak immers om de vraag of sprake is van rechtmatig verblijf in de vrije termijn en die vraag moet worden beantwoord op basis van het bepaalde in de artikel 12, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 2.9 van het Vb 2000. De rechtbank constateert dat de Afdeling prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie over de uitleg van het begrip 'bedreiging van de openbare orde' in artikel 6, eerste lid onder e, van de Schengengrenscore, dat gaat over de toegangsvoorwaarden voor een voorgenomen verblijf in de vrije termijn (verwijzingsuitspraak van 6 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1737](#)). De gevraagde prejudiciële beslissing ziet kort gezegd op de vraag of dat begrip in het kader van de Schengengrenscore moet worden uitgelegd volgens de hiervoor genoemde Unierechtelijke uitleg en op de vraag of genoemd artikel van de Schengengrenscore zich verzet tegen een nationale praktijk waarin een bedreiging van de openbare orde wordt aangenomen op grond van het enkele feit dat de vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit.

De Afdeling heeft in deze uitspraak een voorlopig oordeel geformuleerd dat, samengevat weergegeven, ervan uitgaat dat het eindigen van het verblijf in de vrije termijn een minder ingrijpende maatregel is dan bepaalde andere maatregelen die gebaseerd zijn op Unierechtelijke bepalingen die verband houden met het begrip 'openbare orde'. De staatssecretaris heeft volgens dit voorlopige oordeel een ruime beoordelingsmarge bij de vaststelling dat het verblijf in de vrije termijn is geëindigd, wat ertoe leidt dat met een beperkte motivering van 'gevaar voor de openbare orde' kan worden volstaan. Als vaststaat dat een vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit, is aan die motiveringsplicht voldaan, aldus het voorlopige oordeel van de Afdeling. De rechtbank stelt vast dat de prejudiciële vragen van de Afdeling nog niet zijn beantwoord, maar dat advocaat-generaal Pitruzzella op 11 juli 2019 wel al een conclusie heeft uitgebracht ([ECLI:EU:C:2019:609](#)). Daarin geeft hij het Hof in overweging de door de Afdeling gestelde vragen in die zin beantwoorden dat artikel 6, eerste lid onder e van de Schengengrenscore zo moet worden uitgelegd dat, om het illegale karakter van het verblijf van een onderdaan van een derde land vast te stellen, de nationale autoriteiten, die over een ruime beoordelingsmarge beschikken, niet verplicht zijn hun besluit te baseren op de persoonlijke gedragingen van die onderdaan die een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moeten vormen. Een bedreiging voor de openbare orde kan in beginsel voortvloeien uit het loutere bestaan van een ernstige verdenking dat de betrokken onderdaan van een derde land een strafbaar feit heeft gepleegd. Bij de uitoefening van hun ruime beoordelingsmarge dienen de nationale autoriteiten hun besluit evenwel op specifieke feiten te baseren en het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, aldus de conclusie van de advocaat-generaal.

11. Gelet op het voorlopige oordeel van de Afdeling en op de conclusie van de advocaat-generaal, ziet de rechtbank voldoende aanknopingspunten om een uitspraak te doen in de onderhavige zaak. De rechtbank zal deze zaak dan ook niet ambtshalve aanhouden in afwachting van de beantwoording van de gestelde prejudiciële vragen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8581](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 868

MK ABRS, 28-08-2019, 201905083/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 24 lid 4

Vw 2000 59a lid 1

DUBLINVERORDENING. Omdat de staatssecretaris geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die hij ingevolge artikel 24, vierde lid, van de Dublinverordening heeft om de verantwoordelijkheid voor uitzetting van de vreemdeling over te nemen van Frankrijk, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er om die reden geen concrete aanknopingspunten voor overdracht als bedoeld in de Dublinverordening bestaan.

3. Artikel 24, vierde lid, van de Dublinverordening gaat over gevallen omschreven in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, van die verordening, waarbij het asielverzoek in de andere lidstaat is afgewezen. De Afdeling heeft deze bepaling in de uitspraak van 7 juni 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:1911](#)] ook van toepassing geacht op gevallen omschreven in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening, waarbij het asielverzoek in de andere lidstaat is ingetrokken, op voorwaarde dat die vreemdeling te kennen geeft dat hij geen asiel wenst in Nederland. Zoals volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 2 april 2019, H. en R., [ECLI:EU:C:2019:280](#), wordt het vertrek van een vreemdeling uit een lidstaat gedurende de behandeling van zijn asielverzoek gelijkgesteld met een impliciete intrekking van dat verzoek.

3.1. Uit de uitspraak van 7 juni 2018 volgt dat artikel 24, vierde lid, van de Dublinverordening de staatssecretaris de keuze biedt om in gevallen als hiervoor omschreven, ervoor te kiezen een vreemdeling niet over te dragen op grond van de Dublinverordening, maar tegen hem een terugkeerbesluit uit te vaardigen en een terugkeerprocedure als bedoeld in de Terugkeerrichtlijn te starten. De staatssecretaris kan echter uitsluitend gebruik maken van de terugkeerprocedure nadat hij de vreemdeling ervan op de hoogte heeft gesteld dat dit betekent dat niet op zijn asielverzoek in de andere lidstaat zal worden beslist en die vreemdeling welbewust en weloverwogen weigert een asielverzoek in Nederland in te dienen. Onder die omstandigheden heeft die vreemdeling zijn wens om internationale bescherming prijsgegeven.

3.2. Door tegen de vreemdeling een terugkeerbesluit uit te vaardigen en een terugkeerprocedure te starten, maakt de staatssecretaris gebruik van de keuze die artikel 24, vierde lid, van de Dublinverordening hem geeft om de vreemdeling niet over te dragen op grond van de Dublinverordening en neemt hij de verantwoordelijkheid voor de terugkeer van deze vreemdeling over van de verantwoordelijke lidstaat bedoeld in die

verordening. Onder die omstandigheden bestaan vervolgens niet langer concrete aanknopingspunten voor een overdracht bedoeld in de Dublinverordening en kan een eventuele bewaringsmaatregel niet op artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 worden gebaseerd. De bewaringsmaatregel heeft vanaf dat moment immers het doel uitzetting te vorderen als bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Gelet hierop zijn niet de verklaringen van een vreemdeling over zijn wens om internationale bescherming bepalend voor het antwoord op de vraag of er nog concrete aanknopingspunten bestaan als bedoeld in de Dublinverordening, maar de keuze van de staatssecretaris om af te zien van een overdracht op grond van die verordening.

4. Anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 7 juni 2018, heeft de staatssecretaris er in deze zaak niet voor gekozen een terugkeerprocedure te starten, maar Frankrijk gevraagd de vreemdeling terug te nemen. Omdat de staatssecretaris geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die hij ingevolge artikel 24, vierde lid, van de Dublinverordening heeft om de verantwoordelijkheid voor uitzetting van de vreemdeling over te nemen van Frankrijk, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er om die reden geen concrete aanknopingspunten voor overdracht als bedoeld in de Dublinverordening bestaan. Aangezien niet in geschil is dat de vreemdeling eerder een asielerzoek in Frankrijk heeft ingediend, hij op 5 juni 2019 - pas twee dagen nadat hij door de staatssecretaris is overgedragen - opnieuw in Nederland is aangetroffen, betoogt de staatssecretaris terecht dat er op het moment van de inbewaringstelling concrete aanknopingspunten waren voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening, zodat hij de maatregel terecht op artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 heeft gebaseerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:2962](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2019, 869

MK ABRS, 23-08-2019, 201901558/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Verblijf van vreemdeling in de lounge van Schiphol heeft in dit geval niet onredelijk lang voortgeduurd.

3.2 Door te overwegen dat de dragende overwegingen en de conclusie in de uitspraak van 20 december 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:4201](#)] ook in de zaak van de vreemdeling van toepassing zijn, heeft de rechtbank niet onderkend dat de omstandigheden waaronder hij in de lounge verbleef wezenlijk anders zijn. Weliswaar was hij ook aangewezen op de faciliteiten in de lounge, maar anders dan het geval was in de uitspraak van 20 december 2018 had hij geen asiel aangevraagd en was de staatssecretaris dus niet gehouden om te zorgen voor voorzieningen in de vorm van "bed, bad en brood". Ook had hij toegang tot rechtsbijstand en was tijdens zijn verblijf in

de lounge al een besluit over de toegangsweigering genomen. Hij kon dus op elk moment gebruik maken van de mogelijkheid om te vertrekken naar zijn land van herkomst of een ander land waar zijn toegang gewaarborgd was. De vreemdeling heeft geen bijzondere omstandigheden gesteld waardoor die mogelijkheid voor hem niet bestond.

3.3. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het verblijf van de vreemdeling in de lounge van Schiphol door toedoen van de staatssecretaris onredelijk lang heeft voortgeduurd zodat feitelijk sprake is geweest van vrijheidsontneming, zonder dat daaraan een geldig besluit ten grondslag lag.

[ECLI:NL:RVS:2019:2791](https://ecli.nl/RVS:2019:2791)

JnB2019, 870

MK ABRS, 28-08-2019, 201810160/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Omdat niet elk aan de grens geuit asielverzoek per definitie leidt tot toegang tot Nederland, is de maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 opgelegd in overeenstemming met het bepaalde in artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM en artikel 6 van het EU Handvest.

2.1. In deze zaak is de vraag aan de orde of de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 - van toepassing voor de duur van de behandeling van het asielverzoek in de grensprocedure - in overeenstemming is met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM en artikel 6 van het EU Handvest. Daarvoor moet worden beoordeeld of de vrijheidsontneming in overeenstemming is met (inter)nationale rechtsregels, niet willekeurig is en de maatregel tot doel heeft de vreemdeling de toegang te ontzeggen.

2.2. De vrijheidsontnemende maatregel als hier aan de orde vindt zijn grondslag in artikel 6, derde lid, van de Vw 2000. Zoals de Afdeling reeds eerder heeft geoordeeld voldoet deze maatregel aan de voorwaarden en beperkingen die de Opvangrichtlijn daaraan stelt (uitspraak van 3 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1451](https://ecli.nl/RVS:2016:1451)). Die maatregel wordt - met uitzondering van de in het beleid vermelde categorieën vreemdelingen of in het geval van bijzondere individuele omstandigheden - opgelegd aan iedere vreemdeling die aan de buitengrens om asiel verzoekt. Van willekeur is daarom geen sprake. Anders dan de vreemdeling betoogt resulteert niet elk aan de grens ingediend asielverzoek in een afwijzing in de grensprocedure en daarmee tot het verlenen van toegang tot Nederland. Zo ontvangen vreemdelingen die op enig moment tijdens de behandeling van het verzoek in de grensprocedure besluiten deze in te trekken, geen afwijzing als bedoeld in artikel 6, zesde lid, van de Vw 2000. Voor hen gelden de verplichtingen die voortvloeien uit de Terugkeerrichtlijn niet (artikel 109a van de Vw 2000). Aan hen wordt - na intrekking van het asielverzoek - daarom alsnog de toegang geweigerd en zij krijgen een vrijheidsbeperkende maatregel krachtens artikel 6, eerste lid, van de Vw 2000 opgelegd ofwel een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000. Omdat gelet hierop niet elk aan de grens geuit asielverzoek per definitie leidt tot toegang tot Nederland, is de maatregel krachtens

artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 opgelegd in overeenstemming met het bepaalde in artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM en artikel 6 van het EU Handvest.
[ECLI:NL:RVS:2019:2866](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 871

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 22-08-2019, AWB 19/4137

minister van Buitenlandse Zaken.

Awb 6:9 lid 2

PROCESRECHT. Ontvankelijkheid beroep. Het beroep van eiser is niet verzonden met Post NL. Toch vindt de rechtbank dat het beroep van eiser op tijd is. Dat komt omdat de rechtbank voorrang moet geven aan uitspraken van de Europese rechter. Die heeft recent geoordeeld dat het niet is toegestaan om zonder goede reden één postdienst aan te wijzen waarmee beroepen op tijd kunnen worden ingediend. De rechtbank zal de zaak daarom verder behandelen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8610](#)

[Naar inhoudsopgave](#)